

[Gade]

Jeg synes, det er på tide, at Folketinget tager sig sammen og får afsluttet de sager, der ligger på Folketingets bord. Man kan sige det med andre ord: Vi kan ikke være det bekendt. Man kan også sige det på en anden måde: For hver dag der forløber på denne måde med forhandlinger og taktisk spil, producerer vi en lang række vælgere, som siger, at det er ligegyldigt, og at der ingen grund er til at tro på dette hus. Det burde være noget, der fik os alle sammen til at sige, at det, vi beskæftiger os med, måske er lidt mere alvorligt.

Vi har en regering, som ikke har forstået, at den er en mindretalsregering, og at den må give sig. En svag regering er ikke vores livret. Tværtimod. Vi mener også, forløbet har vist, at det er en helt forkert regering, og det, der står i fokus i denne debat, landbruget, viser, at den er strikket sådan sammen, at den har usædvanlig vanskeligt ved at tage nogen som helst beslutninger.

Hvis vi skal øge tilliden til folkestyret, må vi altså forstå, at vi snart skal have dette her afsluttet på fornuftig vis. Jeg tror også, det er uforståeligt uden for dette hus, at Folketinget ikke tager sig sammen til at lave en løsning for de langtidslidende. Det virker urimeligt, og det er uforståeligt; derfor må regeringen give sig.

Dernæst vil jeg vende mig til det, debatten handler om, nemlig landbruget. Jeg er i den specielle situation, at jeg skal holde næsten den samme tale som ved første behandling, skønt det er ganske mange dage siden. Der har været mange forhandlinger, og der har været sagt forfærdelig meget siden. Med den forberedelse, den tidligere regering lavede af dette sidstøjeblisksforslag, og i nogen grad på baggrund af de forhandlinger, vi har haft, har jeg forstået – vi har jo ikke været indblandet – at der er mange saglige argumenter, der taler for det, vi har sagt hele tiden, nemlig at sagen bør deles op i to dele: en afdeling nu, hvor vi ser på de helt akutte problemer, nemlig terminerne, og en gældssaner, hvor der også laves akkorder, så kreditorerne kommer med til at betale løsningen af disse problemer, så vi ikke bare lader statskassen løse problemerne.

Debatten i Landbrugsudvalget har for mig understreget, at det vil være en saglig løsning. Jeg ved godt, at mange partier har sagt, at vi skal have refinansieringen med. Jeg ved også godt, at landbruget presser på, og det forstår jeg

sådan set også godt. Men den saglige løsning er jeg ikke i tvivl om er opdeling, hvor vi så siger, at det, vi skal diskutere, så snart vi mødes igen, er refinansiering kombineret med strukturudviklingen i landbruget samt nye ejerformer. Det er dér, de hører hjemme. Det er svært, tror jeg, sagligt for nogen overhovedet at argumentere imod det synspunkt, at refinansiering og nye ejerformer nødvendigvis må hænge sammen. Hvad er ellers meningen med nye ejerformer, hvis de ikke kombineres med den finansieringsmodel, som hører til? Jeg har på møder hørt konservative tale om aktieselskaber. Er det ikke også en finansieringsmodel? Jeg spørger bare. Det håber jeg ikke der er et flertal for i regeringen, men det har jeg da hørt. Jeg ved, at Fremskridtspartiet også rumler med den slags tanker. Er det ikke en finansieringsmodel? Jo, selvfølgelig er det det. Altså hører tingene sammen.

Vi tror, at forberedelsesgrundlaget er til, at man bør foretage denne adskillelse, og jeg kan nu forstå allerede på de meldinger, der er givet, at vores ændringsforslag, hvorefter forslaget deles op i to, ikke tegner til at kunne blive vedtaget ved denne andenbehandling, men så kunne det vel være det, der samlede huset ved tredjebehandlingen, plus nogle hensigtserklæringer om, hvad vi i øvrigt ville lave.

Det er vores ændringsforslag. Jeg skal kommentere ændringsforslagene fra andre partier til sidst.

Så gjorde hr. Rønholt nogle bemærkninger til SF om, at vi havde bevæget os og nu godt ville forhandle. Men SF er da ikke et parti, der ikke vil forhandle med en regering. Det er da helt misforstået, hr. Rønholt. Selvfølgelig er SF et parti, der vil forhandle med regeringen. Har vi nogen sinde udsendt en erklæring om, at vi ikke ville forhandle med regeringen? Næh, vi er ikke inviteret, og jeg vil sige til hr. Rønholt, at vi ikke kommer krybende på vore knæ. Folk ved jo, hvad vi mener. Vi har sagt det hele tiden. Vi har sagt, at vi vil være med til en politik på landbrugsområdet. Vi har også sagt, at opdelingen var det sagligt rigtigste. Og så har vi sagt, at dette er et spørgsmål om at se tingene i sammenhæng: ejerformer og finansiering. Så selvfølgelig vil SF forhandle. Det har vi altid villet. Ingen problemer med det! Der er en regering, der har syntes, det var sjovere – eller hvad det nu var – at forhandle med Fremskridtspartiet. Ja,